Oferta noastra de carti (engleza, franceza si romana)

Pierdut-Regasit

E o lume orfana, umbla sfintii prin cer ingroziti, parca cel din urma se dizolva.

Cand m-am simtit neputincios, singur, pierdut, tot ce mi-a ramas era; sa ma intorc in noaptea primitivitatii, sa simtit caldura zile, nu monotonia sau "o sama de probleme" printre multimea de suflete, nu disensiuni religioase, nu diviziuni politice, nu accidentul despartirii...

Criza de imaginatie. Cine ar putea sa numere de cate ori gandul se pierde de tine, de lume ca si cum te-ai desparti de cei dragi (cu totii siliti de imprejurari?).
Nu e greu, e foarte greu, si iti vine si mai greu a-ti face prieteni printe cei de varsta, aceeasi varsta superficiala.

Cuvintelor le corespund in mintea noastra anumite atributii mentale care le dau intelesul. Dar se poate sa gandim fara cuvinte, pe care abia ulterior sa le exprimam in cuvinte.

Cineva se bucura, respira, traieste, cu totul altfel decat noi. Iata cum motivul pierdut-regasit se repeta cu obstinatie in viata noastra, a tuturor.

Perseverez in a aplica ceea ce am invatat de la cei dinnainte. Incep prin a recunoaste lui Dumnezeu unicitatea atributului creator.

Incerc sa dau un inteles special notiunii de umanizare fantastica. Rezultat al actiunii umane caci astfel transformarea unei pajisti in groapa de gunoi ar fi poate doar opera, pictura, arhitecutra si deci ramane prejudecata de a te exprima cu stil.

Inima nu asculta de ratiune. Am deviat, nu mai deviez, revin. Am si revenit.

Acum sunt pesitims, ma mai si intreaba unii de ce umblu uneori posac. Puteti sa ma faceti, chiar daca va da gres inima, ca nu ma supar. Asa sunt eu (oricum sunt eu) optimist atunci cand nu am crize de pesimism.

Stapanesc, fie cu starea sau nu (de parca m-am trezit primul). Singura satisfactie este ca nu e ceva de rutina, stiu unde am ramas, stiu de unde sa continui, stiu unde sa ma opresc. O simpla conversiune religioasa din miscari obraznice.

M-am detasat plin de regrete si induiosari de la taramul acela deloc misterios si de stapanirea tot mai pronuntata ce pune pe scrisul meu umbra palida, tot mai palida a acelui ceva trecut de 00 fix de ieri. M-am detasat deja...

Un gand imi aminteste de viata care pulsase pana ieri dincolo de o usa sub afectele si grija celor doi, gand ce urma acum sa se plimbe ca un ingeras nostim printre nori, insa nu acesta este gandul de la capatul culoarului si divortez de el fara sa mai adaug o alta forma precisa si a mai pastra caracterul "aerian". Incerc sa raman din nou acelasi biet interesant, sa pastrez taine pana cand le va veni in mod firesc randul de a se arata lumii, fiecare ca pe o expresie consacrata.

Momentan nu pot sa ma recunosc, nu stiu cine sunt si nici cum am ajuns aici, nu realizez daca am facut asta intentionat alunecand anume pe alte carari, sau pierd sirul si nu ma mai pot intoarce.

Se simte ca am ceva ciudat, risipitor, sucit, diabolic, si iata ca recunosc ca mediul in care ma aflu ar putea sa mi se potriveasca. Sunt inca linistit si fericit.

O sa raman aici, o sa meditez visul si gandul, sunt inca altele neexplicate, probabil c-o sa asist la mai multe fapte ciudate dorind sa ma recunosc, sa ma regasesc aici.

Ma intristez ca e o aparenta ieftina, ca o eventuala revenire la realitate va putea spulbera totul din prima deschizatura de ochi.

"Nu stiu dar pricep". Inca vorbesc doar ce se cade... Incerc sa evadez iar, nu vad nimic in jur, doar ecourile vocii mele, ca o unda de reproscare ma sperie si ma inhiba, ma face sa spun prapastii ca sa scap de firca.

Am obosit; si asta inca in vis. E tarziu si o senzatie de intuneric mort.

Prin panza ireala care infasoara totul de jur-imprejur patrund rand pe rand umbre PARCA asteptate, PARCA o continuare a unui vis NETERMINAT, CUNOSCUT. Inainteaza spre mine, prind forme clare si sa retrag apoi spre margini amestecandu-se cu intunericul care creste in urma lor, sub privirea mea, pierduta si care se topesc in incolorul dureros al panzei (imaginare). Decorul se pierde cu fiecare inchidere de ploapa, si iar, si iar...

O obsesie imi tulbura seninul, cumplit blestem, simt cum creste raul prabusind in el, in aceasta superba metamorfoza toate visele patimase, "din dungul panzelor, murindule."

Acum nimic nu are importanta, nimic nu tine si nu-mi justifica fiinta intreaga, decat clipa aceea de delir care chiar daca pentru o baiat de inima m-a facut nemuritor. Chiar daca se trage dintr-o alta secunda uriasa a nemuririi.

M-am intors din rosturile mele. Constiinta mea ma va urmari peste tot. Chiar daca nu tin minte, tot sub stapanirea ei ma aflu in dezacord cu subconstientul. M-am tavalit.

Sufletul buimac nu-si va gasi linistea niciodata. Oare imi ajunge amintirea ? Iluzia ?

Fantezia mea bolnavicioasa ma lasa rece, dezolant, sfasietor. (doar o iluzie e totul)

In linistea in care-mi stapanesc locul se aud pasi grei, vii si totusi parca foarte aproape de mine. Nu mai sunt singur dar nu cunosc si imi complica lucrurile. Nu mi-am propus niciodata sa exclud o asemenea intamplare, desi ma influenteaza sa fac o nedorita schimbare cu darul de a determina o alta privire despre lumea mea animata.

Muzici din vis urca spre mine din adancuri nebanuite fara a-mi da seama ca am adormit si m-am trezit in nestire. Am revenit, si mi-am dorit fierbinte sa ramana ZIUA printre noi. Mai ales ZIUA...

Chiar daca fantastic nu exista o constatare "argheziana", am uitat "sa pipai si sa urlu" dar mi-am promis in particular, departe de celelalte ganduri, ca de prima sarbatoare fantastica, ma voi felicitata si-mi voi darui un buchet de "nu te voi uita".

tuturor, multumiri si gratitudine. urasc "epigonii".

© Preda Florian

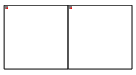

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

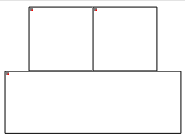

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)